

In haar gedachten keek ze al uit naar volgende week.

Op straat was het nu muisstil. Jana liep wat sneller om in ieder geval op tijd thuis te zijn. Vanwege bezuinigingen in de stad waren niet alle straatlampen aan. Om de andere lamp was er één gedoofd.

Ik heb moeder beloofd voor twee uur thuis te zijn, dacht ze terwijl ze nog eens naar haar horloge keek. Ze wilde niet gestraft worden, waardoor ze volgend weekend thuis moest blijven en het vervolg van vandaag zou missen.

De meeste mensen sliepen al, omdat ze de volgende dag weer aan het werk moesten gaan. Ze liep bijna voorbij het leegstaande huis dat omheind was door een hoge buxushaag.

Terwijl ze passeerde, schoten enkele oude herinneringen aan de man die hier gewoond had door haar hoofd. Arthur, zo heette hij, was een weduwnaar, met een ernstige vorm van suikerziekte. Eerst hadden ze zijn voet geamputeerd, later volgde nog een deel van zijn been. Zo belandde hij uiteindelijk in een rolstoel. Het werd steeds erger en tenslotte is hij eraan gestorven. Zij miste hem wel. Als ze naar school ging, zei hij Jana vriendelijk goedendag.

Arthur was altijd opgewekt geweest, ondanks zijn penibele toestand. Ze bewonderde hem, zijn voortdurend positieve instelling, want je zou om minder verbitterd worden. Hij was al een hele tijd geleden gestorven, maar Jana was hem zeker niet vergeten.

Nu stond het huis al geruime tijd leeg. Telkens als ze hier langskwam, had ze het gevoel dat hier iets ontbrak. Arthur hoorde bij het huis. Nu hij daar niet meer woonde, kreeg ze telkens een gevoel van weemoed.

Plots werden haar gedachten brutoot onderbroken. Iemand, waar hij vandaan kwam wist ze niet, porde iets in haar rug. Er liep een koude rilling door haar lijf.

Een mannenstem fluisterde dicht bij haar hoofd: “Als je omkijkt, ben je dood.”

Eerst dacht ze nog dat het hier om een wansmakelijke grap ging, maar ze besepte snel dat het bittere ernst was. Ze kreeg een krop in haar keel en wilde schreeuwen, maar de angst had haar keel dichtgeknepen. Door de zenuwen was ze verlamd, een gevoel dat ze niet kende. Wat haar nu overkwam, had ze alleen nog maar in tijdschriften gelezen of in films gezien.

De man duwde nog iets harder in haar rug. Ze dacht direct aan de loop van een revolver. In enkele seconden schoten allerlei onzure gedachten door haar hoofd. Moest ze proberen te vluchten? Of toch schreeuwen, zo luid mogelijk? Niemand zou haar hier horen en dan zou de man misschien schieten.

Maar als ze nu niet vluchten kon? Ze moest er niet aan denken. Jana stond als aan de grond genageld voor het leegstaande huis, met mogelijk de loop van een revolver in haar rug.

Haar gedachten dwaalden af naar een film die ze onlangs gezien had, waarin een meisje brutaal werd verkracht na een ontmoeting met een vreemde figuur in een dancing ... Ze voelde het zweet onder haar oksels lopen.

“Ga naar binnen,” fluisterde de man vervolgens met schorre stem in haar oor. Hij duwde haar in de richting van de voordeur van het huis en porde nog eens in haar rug. Hij kwam weer dichterbij en fluisterde opnieuw iets in haar oor.

“Als je verstandig bent, gebeurt er niets. Als je dat niet bent, zal je dit nooit meer kunnen navertellen. Dan komt er een einde aan je mooie leventje.”

Kwam er maar iemand langslopen, hoopte ze. Maar ze wist ook dat die kans heel klein was. Zeker op dit uur.

“Naar binnen!” zei de man, die zijn stem nu verhief en duidelijk zenuwachtig of ongeduldig leek.

Ze deed de deur open. Ze was verbaasd dat de deur niet

afgesloten was. De man had dit kennelijk goed voorbereid. Hij moet hier al eerder geweest zijn. Hij had alles gepland.

Voor het huis stond een straatlamp die de kamer binnen verlichtte, omdat er geen gordijnen of overgordijnen hingen. Het huis was helemaal leeg en rook onfris, het vocht had zich in de muren genesteld.

Haar hart klopte in haar keel, zelfs slikken werd moeilijker. Jana wist niet wat ze moest doen. Ze durfde niet te denken aan wat haar te wachten stond.

De man herhaalde nog eens: “Als je doet wat ik je zeg, gebeurt er niets en mag je zo weer weggaan. Maar je blijft met je rug naar mij toe staan.” Hij duwde haar vooruit tot ze dicht tegen de muur stond. Haar borsten raakten de muur.

“Wat is je naam?” vroeg hij.

Probeerde hij haar nu gerust te stellen?

“Jana,” fluisterde ze.

“Luister goed, Jana, ik herhaal het voor de laatste keer, ik verzeker je, als je doet wat ik je zeg en niet omkijkt, dan gebeurt er niets.”

Wat is hiervan de bedoeling, dacht ze. Hij wilde duidelijk niet gezien of herkend worden. Dat was haar nu wel duidelijk. Dit was geen goed teken, dacht ze. Ze wilde iets zeggen, maar het lukte niet. Haar stembanden bleven geblokkeerd. Het tipsy gevoel van de cocktails was verdwenen. Ze was nu meer dan nuchter.

En toen volgde het verdict.

“Nu kun je je langzaam uitkleden,” ging de man verder.

Jana wilde dit natuurlijk niet. Ze dacht na. De man begon op zo’n dreigende toon te spreken dat ze nu nog meer angst kreeg. Wat kon de bedoeling zijn van die viespeuk, ging er door haar hoofd.

Ze besefte heel goed dat ze weinig keuze had en besloot toch maar op zijn eisen in te gaan. In haar hoofd kwamen allerlei